

И съеъ него я забравахъ
Тежки си години.
Ощъ отъ малечки години
Учехъ сына, карахъ,
Онъ отъ Турчина да бѣгать
Да не му отвърщатъ.
Люто слово да не казватъ
Да него разлютитъ,
Дека Турчина ще стретить
Нему пѣть да править,
И да мълчить кога Турчинъ
Него псувать, хулить.
‘Секога, да казватъ нему:
Ага, Бей, Ефенди,
Многу ти дни и години!
И акъ нему Турчинъ кажитъ:
Гяуръ кьоръ оласьнъ,
Него онъ да не доканватъ
Съ ядовитъ думъ.
Ако ль въ къщи дойдить Турчинъ,
Него да дочакватъ
Съ медъ и съ млѣко, съ сладки думы,
И него да служатъ
Со що искать, съ какво искать,
И съ вино чървено.
Пържено ли пиле, яйца,
Младо ль, тлъсто ягне,
Млѣко ль кисело, иль прѣено,
Баница иль мазникъ,
Или прѣсенъ хлѣбъ домашенъ
Въ потница испеченъ,
Прѣсно ль сыреніе, иль масло
Кравско, или овчско,
Се що сакать Ага-Турчинъ
Сичко да му даватъ.—
Ето така карахъ, учехъ
Божина си сына,